

og det kan vi saa tale om til den Tid. Men jeg kan fuldt ud tiltræde dette Ændringsforslag og maa i det hele taget sige, at jeg kun kan anse det Forløb, som denne Sag hidtil har haft i den danske Rigsdag, for meget heldigt.

Ordføreren (J. Pedersen): Jeg tror, at dersom den højtærede Konseilspræsident ønsker vedblivende at staa i et godt Forhold til Pressen, saa har han ikke været meget heldig med sine Udtalelser i Dag. Jeg er enig med ham i, at Pressen skal rette sig efter Loven og kan ikke gøre Fordring paa at blive behandlet med særlig Mildhed, hvis den kommer over de Grænser, som Loven sætter for det strafbare. Men vi har formet Loven saaledes, at den sætter bestemte Grænser for, hvad der er strafbart, og hvad der ligger der udenfor, tror jeg, at Pressen bør og skal have Frihed til at bevæge sig paa. Og det at give sine Udtalelser Indtryk af, at Pressen skulde i det hele taget holde sin Mund om disse Forhold, tror jeg ikke er Vejen til at skabe den Fred for Regeringen under dens Arbejde, som Konseilspræsidenten ønsker. Dersom jeg ikke hørte fejl, mente den højtærede Minister, at den Form, som 2det Stykke har faaet, vel var klarere, men frembød en betydelig Skærpelse af Forslaget. Jeg er ganske af den modsatte Opfattelse, nemlig at den begrænser det, der er strafbart, til noget bestemt, medens Lovforslaget i den Skikkelse, det havde, var saaledes affattet, at man ikke vidste, hvad der var strafbart og ikke strafbart. Maaske er Begrænsningen ikke tilstrækkelig klar og bestemt. Det er vanskeligt at finde det rette Udtryk og har kostet megen Overvejelse at komme til de Par Linier, som her staa, men at det nu er klart og begrænset i høj Grad i Forhold til det, der tidligere var foreslaaet, derom er der ingen Tvivl.

Justitsministeren (Zahle): Jeg tror, at dette Ministerium ved hele sin Holdning er optraadt saaledes overfor Pressen, at det havde Grund til at vente at komme i et godt Forhold til den som Helhed, og jeg er ogsaa overbevist om, at vi kan glæde os over at være i et saadant Forhold til Pressen. Vi har flere Gange venskabeligt forhandlet med Pressen, og med en ganske enkelt udskejende Undtagelse har den ved disse Forhandlinger vist en god Forstaaelse og god Villie overfor de af Regeringens og Statens Anliggender, som blev forelagt for den af Ministrene. Dette Mi-

nisterium har hjulpet Pressen, hvor den paa forskellig Maade er kommet i Forlegenhed og har været udsat for Retsfølgning, som kunde faa meget alvorlige Følger for enkelte af dens Mænd. Vi har ikke søgt at svinge Lovens Sværd over Pressens Hoved bestandig, og jeg vil ogsaa benytte Lejligheden til her at sige: Naar dette Lovforslag nu sandsynligvis om kort Tid er ophøjet til Lov, er det ikke Meningen, at det skal være en Svøbe, som Ministeriet til enhver Tid vil svinge over Pressens Hoved, og den skal ikke, saa længe jeg som Justitsminister har at gøre med at administrere dette Forhold, benyttes til at overfalde Pressen med de flest mulige Sagsanlæg. Tværtimod vil Ministeriet stille sig saaledes overfor Pressen, at overalt, hvor den møder en god Villie til at optræde paa en saadan Maade, som Landets Tarv for Tiden kræver, vil Ministeriet kun være vejledende og retledende og venskabelig raadgivende og oplysende overfor Pressen. I det Forhold staaer Ministeriet til saa godt som hele Pressen og vil sikkert i Fremtiden ogsaa vedblive dermed. Kun hvor man møder en ond Villie, kun, hvor man ser, at man tilsidesætter Hensynet til Landets Tarv for en Interesse af en eller anden Beskaffenhed, kan det være nødvendigt at anvende denne Lov, og der vil den saa naturligvis ogsaa blive anvendt. Forhaabentlig vil det for en stor Del være saaledes, at selve Lovens Tilblivelse og Eksistens vil virke noget neddæmpende paa den Del af Pressen, hvis Holdning har nødvendiggjort Forelæggelsen af et saadant Lovforslag.

Jeg har ikke brugt et Udtryk eller talt i den Retning, som den ærede Ordfører udtrykte det, at Pressen skulde holde Mund i det hele taget angaaende vore handelspolitiske Forhold. Nej, jeg har sagt, at det var bedre, at den lod være med paa dette Omraade at fremsætte ubeføjede Sigtelser, og det fastholder jeg. Det er sikkert langt det bedste, at saadanne slet ikke fremkommer.

Ordføreren (J. Pedersen): Jeg er ganske enig med den højtærede Konseilspræsident i, at Pressen ikke bør fremsætte ubeføjede Sigtelser. Hvordan imidlertid Pressen vil opfatte den højtærede Konseilspræsidents sidste smukke Tale til den, ved jeg ikke. Jeg vil jo haabe, at den vil modtage den i en god Mening, men jeg kan ikke komme bort fra, at hvis Regeringen, saaledes som den siger, har været meget hensynsfuld overfor Pressen og